

Sygn. akt XIV C 959/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 listopada 2022 r.

Sąd Rejonowy w Bydgoszczy XIV Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia SR Agata Anna Borucka
-----------------	------------------------------

po rozpoznaniu w dniu 3 listopada 2022 r. w Bydgoszczy

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa M. S. (1)

przeciwko D. K. (1) prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) D. K. (2) z siedzibą w B.

o zapłatę

- zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 29.352,30 zł (dwadzieścia dziewięć tysięcy trzysta pięćdziesiąt dwa złote 30/100)) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 29 czerwca 2021 r. do dnia zapłaty;
- zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 5.085,00 zł (pięć tysięcy osiemdziesiąt pięć złotych 00/100) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sędzia SR Agata Anna Borucka

Sygn. akt: XIV C 959/22

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 6.10.2021 r. powód M. S. (1) domagał się od pozwanego D. K. (1) zapłaty kwoty 29. 352,30 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 29.06.2021 r. do dnia zapłaty. W uzasadnieniu powód wyjaśnił, że w dniu 11.10.2020 r. zawarł z pozwanym ustną umowę sprzedaży i montażu instalacji fotowoltaicznej. Umowa ta została zawarta w należącym do powoda lokalu przy ul. (...) w P.. Pozwany wystawił powodowi fakturę i wykonał umowę - zamontował instalację na nieruchomości powoda w dniu 27.10.2020 r. Praca tej instalacji nie była zgodna z oczekiwaniami powoda, bowiem nie była ona wydajna, nie produkowała oczekiwanej ilości energii. Powód złożył pozwanemu reklamację, której ten jednak nie uwzględnił. Powód złożył pozwanemu oświadczenie od odstąpieniu od umowy. Powód wywodził, że pozwany nie poinformował go o prawie odstąpienia od umowy w terminie 14 dni, wobec czego prawo to wygasa z upływem 12 miesięcy od dnia zawarcia umowy.

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym w dniu 21.12.2021 r. orzeczono zgodnie z żądaniem pozwu.

W sprzeczności od nakazu zapłaty pozwany wnosił o oddalenie powództwa wskazując, że nie kwestionuje faktu zawarcia z powodem umowy. Pozwany zarzucił jednak, że umowa ta nie została zawarta poza lokalem przedsiębiorstwa, bowiem strony zawarły ją w biurze pozwanego w dniu 12.10.2020 r. Pozwany wskazał, że 11.10.2020 r. odwiedził powoda w

jego domu w celu dokonania wizji nieruchomości. Pozwany wywodził nadto, że poinformował powoda o możliwości odstąpienia od umowy. Powód zamierzał skorzystać z dotacji w ramach programu (...), czego warunkiem była eksploatacja instalacji przez co najmniej 3 lata i zakaz demontażu, na co powód przystał. W ocenie pozwanego zakaz demontażu był jednoznaczny z niemożnością odstąpienia od umowy. Dodatkowo pozwany kwestionował twierdzenia powoda co do niepoprawności działania instalacji fotowoltaicznej.

W piśmie datowanym na dzień 25.07.2022 r. powód wskazał, że między stronami nie doszło do spotkania w dniu 12.10.2020 r., a umowa została zawarta w jego dniu 11.10.2020 r. Powód wyjaśnił, że był w biurze pozwanego tylko raz, tj. w dniu 27.11.2020 r. W dalszym toku procesu stanowiska stron nie uległy zmianie.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 11.10.2020 r. strony zawarły umowę sprzedaży i montażu instalacji fotowoltaicznej. Umowa ta została zawarta w formie ustnej, w domu powoda przy ul. (...) w P.. W ramach umowy powód zamierzał skorzystać z dofinansowania w ramach programu (...).

Pozwany nie poinformował powoda o prawie odstąpienia od umowy w ciągu 14 dni od jej zawarcia doręczając mu wymagany wzorzec formularza.

W dniu 3.11.2020 r. pozwany wystawił powodowi fakturę VAT nr (...) na kwotę 29.352,30 zł brutto. Powód uiścił zaliczkę w wysokości 6.000,00 zł, a po wykonaniu przez pozwanego instalacji zapłacił resztę ceny za usługę. Pozwany zamontował instalację na nieruchomości powoda w październiku.

W dniu 27.11.2020 r. powód zjawił się w biurze pozwanego, by wypełnić wniosek o dofinansowanie. Wówczas nie zastał pozwanego.

D. ód: dowód z przesłuchania powoda – k. 128v – 130, dowód z przesłuchania pozwanego – k. 130 – 131, faktura – k. 19, potwierdzenie przelewu – k. 20 – 21, zeznania świadka M. S. (2) – k. 127 – 128, zgłoszenie instalacji – k. 67 – 69, pismo z dnia 12.11.2020 r. – k. 70, korespondencja mailowa – k. 108 – 109, oferta – k. 110, oferta – k. 113, zeznania świadka M. K. – k. 128 – 128v.

Instalacja nie była zgodna z oczekiwaniami powoda, ponieważ wytwarzała zbyt małą ilość energii. Powód zgłosił pozwanemu reklamację, jednak pozwany jej nie uwzględnił.

Powód pismem z dnia 5.05.2021 r. złożył pozwanemu oświadczenie o odstąpieniu od umowy. Pismo to zostało przez pozwanego odebrane w dniu 11.05.2021 r. W pismach z dnia 3.06.2021 r. oraz 16.06.2021 r. powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 29. 352,30 zł.

Powód zlecił odłączenie instalacji na dachu budynku i zamontowanie nowej instalacji fotowoltaicznej innemu podmiotowi, która spełnia jego oczekiwania.

D. ód: zeznania świadka M. S. (2) – k. 127 – 128, dowód z przesłuchania powoda – k. 128v – 130, pismo z 5.05.2021 r. – k. 22 – 23, wezwanie do zapłaty – k. 24 – 25, wezwanie do zapłaty – k. 29 – 30, potwierdzenie nadania – k. 26 – 28, korespondencja mailowa – k. 31 – 38, wydruki – k. 39 – 46, wydruki – k. 105 – 107, oświadczenie – k. 114.

Opisany stan faktyczny sprawy Sąd ustalił na podstawie dokumentów przedłożonych przez strony niniejszego postępowania, na podstawie zeznań świadka M. S. (2) i świadka M. K. oraz dowodu z przesłuchania powoda i pozwanego. Zebrany materiał dowodowy Sąd oceniał według własnego przekonania i w sposób wszechstronny, mając na względzie zasady logiki i ogólne zasady doświadczenia życiowego. Dokumenty zgromadzone w sprawie Sąd uznał za wiarygodne, ponieważ ich autentyczność nie była kwestionowana przez strony, a także nie budziła wątpliwości Sądu. Sąd w całości dał wiarę dowodowi z zeznań świadków M. S. (2) i M. K., albowiem ich relacja była rzeczowa i logiczna, jak również w pełni zgodna z resztą zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Świadek M. K. nie dysponowała szeroką wiedzą na temat faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, jednak jej relacja była jasna i spontaniczna i Sąd

w całości dał jej wiarę. Podobnie Sąd w całości oparł się na dowodzie z przesłuchania powoda. Jego relacja była szczerą i rzeczową. Sąd co do zasady dał także wiarę dowodowi z przesłuchania pozwanego. Pozwany potwierdził okoliczności wskazywane przez powoda i między zeznaniami stron finalnie nie było znacznych rozbieżności. Pozwany ostatecznie potwierdził w swych zeznaniach, że do zawarcia umowy między stronami doszło poza lokalem przedsiębiorstwa tj. w domu powoda.

Sąd pominął dowód z opinii biegłego z dziedziny fotowoltaiki, albowiem dowód ten nie był przydatny dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Powód roszczenia swe wywodził bowiem z faktu odstąpienia od umowy. Wobec tego okoliczność zgodności instalacji z zasadami techniki, prawidłowości jej montażu, czy wydajności, pozostawały bez znaczenia dla rozstrzygnięcia. Dowód ten w ocenie Sądu był nieprzydatny i zmierzał do przedłużenia postępowania zwłaszcza, że konsumentowi przysługuje prawo do odstąpienia od umowy z dowolnego powodu i to bez podawania przyczyny odstąpienia.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało w całości na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności należy zauważyć, że w uzasadnieniu wyroku nie ma potrzeby i nie ma obowiązku wyrażania szczegółowego stanowiska do wszystkich poglądów prezentowanych przez strony, o ile nie miały one istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 października 1998 r. w sprawie II UKN 282/98, Legalis 44600, oraz wyrok (...) z 21 lipca 2015 r. w sprawie D. przeciwko Turcji (...), Legalis 1378918). Dopuszczalne – a w świetle brzmienia art. 327 (1) § 2 k.p.c. wręcz konieczne – jest rozprawienie się z poszczególnymi zarzutami niejako en bloc, poprzez zaprezentowanie odmiennego zapatrywania w kwestii faktów lub prawa nie pozostawiające przestrzeni dla racjonalnej obrony pozostałych zarzutów, które – przy uwzględnieniu koncepcji sądu – stają się wówczas i bezprzedmiotowe (por. uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 20 grudnia 2017 r. w sprawie VI ACa 1651/15, Legalis 1733044).

Powód domagał się od pozwanego zapłaty kwoty 29. 352,30 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 29.06.2021 r. do dnia zapłaty, która stanowiła cenę za zakup i montaż paneli fotowoltaicznych. Pozwany zamontował je na dachu domu powoda, a powód uiścił całość ceny. Okoliczności te były między stronami bezsporne. Pozwany nie kwestionował także powództwa co do wysokości, albowiem cena usługi również była bezsporna.

Strony pozostawały w sporze co do tego, czy powód złożył pozwanemu oświadczenie o odstąpieniu od umowy w terminie, a co za tym idzie – czy było ono skuteczne. Pozwany pierwotnie twierdził, że do zawarcia umowy ustnej doszło w jego biurze, jednak w swych zeznaniach potwierdził, że nigdy się tam z powodem nie spotkał. Pozwany wywodził, że nie jest w związku z tym pewien, kiedy doszło do zawarcia umowy. W tym stanie rzeczy Sąd zważył jedynie, czy odstąpienie od umowy było skuteczne i pominął w swych rozważaniach kwestie ewentualnej wadliwości instalacji, co do których strony również pozostawały w sporze, ponieważ nie miały one żadnego wpływu na rozstrzygnięcie.

Pozwany wskazywał, że nie jest prawdą, że nie poinformował powoda o prawie odstąpienia od umowy. Wyjaśnił, że powód zamierzał skorzystać z dotacji w ramach programu (...), czego warunkiem była eksploatacja instalacji przez co najmniej 3 lata i zakaz demontażu, na co powód przystał. W ocenie pozwanego zakaz demontażu był jednoznaczny z niemożnością odstąpienia od umowy. Sąd zważył, że twierdzenia pozwanego w tym zakresie były całkowicie chybione. Okoliczność, że powód zamierzał skorzystać z dotacji była bez znaczenia dla dochowania przez pozwanego obowiązku poinformowania konsumenta o prawie odstąpienia od umowy.

Zgodnie z przepisem art. 27 ustawy z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta (Dz.U. z 2020 r. poz. 287) konsument, który zawarł umowę na odległość lub poza lokalem przedsiębiorstwa, może w terminie 14 dni odstąpić od niej bez podawania przyczyny i bez ponoszenia kosztów, z wyjątkiem kosztów określonych w art. 33, art. 34 ust. 2 i art. 35. Sąd zważył, że pozwany ostatecznie przyznał, że nigdy nie spotkał się z powodem w biurze. Zatem do spotkania doszło tylko w domu powoda w dniu 11.10.2020 r. Sąd uznał, że w tym też dniu strony zawarły ustną umowę. Wówczas strony omówiły zasadnicze warunki umowy, a pozwany dokonał oględzin domu. Wobec powyższego umowa została

zawarta poza lokalem przedsiębiorstwa pozwanego, co dawało powodowi prawo do odstąpienia od umowy w terminie 14 dni od jej zawarcia.

Sąd zważył również, że pozwany nie wykazał w żaden sposób aby poinformował powoda o prawie do odstąpienia od umowy, a tym bardziej, że uczynił to w sposób jasny, zrozumiały a nadto, że wykonał swój obowiązek przed lub najpóźniej przy zawarciu umowy, zanim konsument stał się prawnie związany umową z przedsiębiorcą. Jednocześnie pouczenie takie wbrew twierdzeniom pozwanego winno przybrać formę papierową lub na innym trwałym nośniku.

Zgodnie z treścią art. 12 ust. 1 przedsiębiorca ma obowiązek dostarczyć konsumentowi określone informacje na etapie przedkontraktowym, w sposób jasny i zrozumiały. Obowiązek ten spoczywa na przedsiębiorcy z mocy ustawy a jego wykonanie nie może być uzależniane od tego, czy ostatecznie dojdzie do zawarcia umowy z konsumentem. Obowiązek winien być wykonany gdy z okoliczności wynika, że może dojść do złożenia przez konsumenta oświadczenia woli w procesie zawierania na odległość umowy z przedsiębiorcą. Obowiązek ten przedsiębiorca musi wykonać z własnej inicjatywy nie może czekać na wezwanie lub zapytanie konsumenta. Podkreślić też należy, że przedsiębiorca nie jest zwolniony z pełnego wykonania powyższego obowiązku, choćby z okoliczności wynikało, że konsument posiada już określone informacje.

Wbrew twierdzeniom pozwanego w przypadku umów zawieranych poza lokalem przedsiębiorstwa przedsiębiorca ma obowiązek przekazać konsumentowi wymagane informacje na papierze lub - jeżeli konsument wyraził na to zgodę - na innym trwałym nośniku (art. 14 ust. 1). Gdy strony zawierają umowę na odległość, przedsiębiorca powinien udzielić tych informacji w sposób odpowiadający rodzajowi użytego środka porozumiewania się na odległość (art. 14 ust. 2).

Ciężar dowodu, że wykonano obowiązki informacyjne spoczywa na przedsiębiorcy który powinien wykazać, że spełnił wszystkie obowiązki informacyjne, że uczynił to w sposób rzetelny, pełny i wyczerpujący, dostarczając konsumentowi komplet wymaganych informacji oraz że informacje zostały sformułowane w sposób jasny i zrozumiały.

Jeżeli przedsiębiorca nie sprostą powyższemu i nie wykaże powyższych okoliczności to ponosi negatywne konsekwencje polegające na tym, że przyjmuje się, że obowiązki nie zostały prawidłowo wykonane przez przedsiębiorcę. W odniesieniu do informacji co do prawa i terminu odstąpienia od umowy konsekwencją jest, że termin do odstąpienia od umowy nie upływa po 14 dniach od udzielenia konsumentowi informacji ale ulega wydłużeniu i do 12 miesięcy od dnia upływu terminu, o którym mowa w art. 27 ustawy.

Zdaniem Sądu w niniejszej sprawie pozwany nie wykazał w żaden sposób aby poinformował powoda o prawie do odstąpienia od umowy a tym bardziej, że uczynił to w sposób jasny, zrozumiały a nadto, że wykonał swój obowiązek przed lub najpóźniej przy zawarciu umowy. Nie wykazał też aby informował powoda o wzorze formularza odstąpienia od umowy, zawartym w załączniku nr 2 ustawy, nie pouczył go także o kosztach zwrotu rzeczy w przypadku odstąpienia od umowy, które ponosi konsument, a w odniesieniu do umów zawieranych na odległość - kosztów zwrotu rzeczy, jeżeli ze względu na swój charakter rzeczy te nie mogą zostać w zwykłym trybie odesłane pocztą, obowiązku zapłaty przez konsumenta poniesionych przez przedsiębiorcę uzasadnionych kosztów zgodnie z art. 35, jeżeli konsument odstąpi od umowy po zgłoszeniu żądania zgodnie z art. 15 ust. 3 i art. 21 ust. 2 (art. 12 ust. 1 pkt 11), braku prawa odstąpienia od umowy na podstawie art. 38 lub okolicznościach, w których konsument traci prawo odstąpienia od umowy (art. 12 ust. 1 pkt 12).

Sancją za takie zachowanie dla pozwanego jest to, że powodowi przedłużył się termin na wykonanie prawa odstąpienia od umowy do 12 miesięcy od dnia upływu terminu, o którym mowa w art. 27 ustawy.

Skoro do zawarcia umowy doszło w dniu 11.10.2020 r., a powód odstąpił od niej pismem z dnia 5.05.2021 r., które zostało przez pozwanego odebrane w dniu 11.05.2021 r. a w myśl art. 30 ww. ustawy do zachowania terminu wystarczy wysłanie oświadczenia przed jego upływem, to powód złożył stosowne oświadczenie przed upływem 12 miesięcy od dnia zawarcia umowy i jego oświadczenie jest skuteczne.

Następstwem odstąpienia od umowy jest rozwiązanie umowy sprzedaży ex tunc i powiązany z tym obowiązek zwrotu świadczeń w naturze, co oznacza, że kupujący obowiązany jest do zwrotu sprzedającemu nabytej rzeczy, a sprzedający winien zwrócić kupującemu całą zapłaconą cenę. Jak wyjaśnił to Sąd Najwyższy, "wzajemny zwrot świadczeń obejmuje rzecz w takim stanie, w jakim znajdowała się ona w chwili złożenia oświadczenia woli o odstąpieniu od umowy, przy założeniu normalnej eksploatacji. Kupujący, zwracając rzecz, nie jest zobowiązany do wynagrodzenia sprzedawcy za normalne jej zużycie, które nastąpiło przy prawidłowym używaniu do chwili odstąpienia od umowy" (por. uchwała składu siedmiu sędziów SN z dnia 27 lutego 2003 r., III CZP 80/02 - OSNC 2003, Nr 11, poz. 141). Skuteczne odstąpienie od umowy przez powoda oznacza zatem, że umowa dotycząca instalacji fotowoltaicznej nie została zawarta. W konsekwencji na pozwanym spoczął obowiązek zwrotu powodowi wszystkich dokonanych przez niego płatności.

Zwrócić należy przy tym uwagę na to, że pozwany jest profesjonalistą i zgodnie z art. 355 § 2 k.c. wymagana jest od niego należyta staranność określana przy uwzględnieniu zawodowego charakteru prowadzonej działalności gospodarczej. Takie uregulowanie uzasadnia zwiększone oczekiwania co do jego umiejętności, wiedzy, skrupulatności i rzetelności, zapobiegliwości i zdolności przewidywania. Jak podkreśla się w doktrynie i orzecznictwie należyta staranność obejmuje także znajomość obowiązującego prawa oraz następstw z niego wynikających w zakresie prowadzonej działalności gospodarczej (por. wyrok Sądu Rejonowego w Tczewie z dnia 24 stycznia 2018 r., sygn.. I C 592/17, LEX nr 3008184, wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 08.03. 2006 r., I ACa 1018/05, LEX nr 186161, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22.09..2005 r., IV CK 100/05, LEX nr 187120, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 września 2005 r. I CKN 971/00, LEX nr 56902, czy też wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 sierpnia 1993 r. III CRN 77/93, OSNC 1994/3/69). To Pozwany winien mieć zatem świadomość odpowiedzialności z tytułu niewykonania obowiązku jasnego poinformowania klienta o sposobie i terminie wykonania prawa odstąpienia od umowy. Ciężar dowodu, że konsumentowi w sposób należyty przekazano wymagane informacje, spoczywa na przedsiębiorcy (art. 6 k.c.). Dotyczy to także daty dostarczenia tych informacji.

W myśl zaś art. 29 ust. 1 wspomnianej ustawy jeżeli konsument nie został poinformowany przez przedsiębiorcę o prawie odstąpienia od umowy, prawo to wygasa po upływie 12 miesięcy od dnia upływu terminu, o którym mowa w art. 27. W ocenie Sądu samo stwierdzenie, że by skorzystać z dotacji w ramach programu (...) należy eksploatować instalację przez co najmniej 3 lata i wówczas obowiązuje zakaz jej demontażu, z całą pewnością nie stanowi pouczenia o prawie odstąpienia od umowy zawartej poza lokalem przedsiębiorstwa. Korzystanie przez powoda z dotacji nie miało na to prawo żadnego wpływu. Powód mógł w ustawowym terminie odstąpić od umowy i wówczas nie skorzystać z dotacji, jednak przez korzystanie z niej prawo odstąpienia nie wygasało. Otrzymanie tej dotacji nie było równoznaczne z niemożnością odstąpienia od umowy. Wobec powyższego twierdzenia pozwanego były całkowicie nieuprawnione.

Pozwany wywodził także, że zgodnie z art. 35 ustawy o prawach konsumenta jeżeli konsument wykonuje prawo odstąpienia od umowy po zgłoszeniu żądania zgodnie z art. 15 ust. 3 i art. 21 ust. 2, ma obowiązek zapłaty za świadczenia spełnione do chwili odstąpienia od umowy, więc powód ma obowiązek zapłaty za świadczenia pozwanego spełnione do czasu odstąpienia od umowy. Należy podkreślić, że ta okoliczność również nie miała znaczenia dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy. Wskazać należy, że cytowany przepis art. 35 ustawy nie określa terminu w jakim konsument winien spełnić świadczenie pieniężne na rzecz przedsiębiorcy. Termin ten nie wynika również z właściwości samego zobowiązania. W konsekwencji zobowiązanie konsumenta należy uznać za bezterminowe. Powinien on zatem spełnić świadczenie pieniężne o którym mowa w art. 35 u.p.k. niezwłocznie po tym, gdy przedsiębiorca doręczył mu wezwanie do zapłaty art. 455 k.c. Brakuje bowiem dostatecznych podstaw prawnych, aby w drodze analogii stosować w tym przypadku art. 32 ust. 1 lub 34 ust. 1 u.p.k. odnośnie do ustalenia terminu zapłaty. W niniejszej sprawie pozwany ani nie wezwał powoda do zapłaty, nie zażądał realizacji ewentualnego roszczenia w szczególności nie złożył oświadczenia o potrąceniu wierzytelności z tego tytułu, wreszcie na co słusznie wskazywał powód nie wytoczył powództwa wzajemnego, co winien uczynić w sprzeciwie od nakazu zapłaty.

Po ustaleniu powyższego Sąd orzekł jak w punkcie 1 wyroku i zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 29.352,30 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 29.06.2021 r. do dnia zapłaty.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.c., zgodnie z którym jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. uwzględniając to, że powód wygrał postępowanie całości. Na koszty postępowania powoda w wysokości łącznie 5. 085,00 zł złożyła się opłata od pozwu w wysokości 1. 468,00 zł, wynagrodzenie pełnomocnika procesowego w wysokości 3. 600,00 zł obliczone zgodnie z § 2 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Pozostała do rozliczenia niewykorzystana zaliczka na poczet wynagrodzenia biegłego w kwocie 1. 500,00 zł uiszczona przez pozwanego została natomiast przez Sąd zwrócona późniejszym zarządzeniem.

Sędzia SR Agata Anna Borucka